Şaka
– Nihayet kibar salonl
da düştü..
- Nereye?..
— Mezat salonlarına...
№
121

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

Müşteri — Senden başka askere gitmeyen kalmadı mı ?..

Garson — Kaldı bayım... Patronun beş yaşındaki kızı...

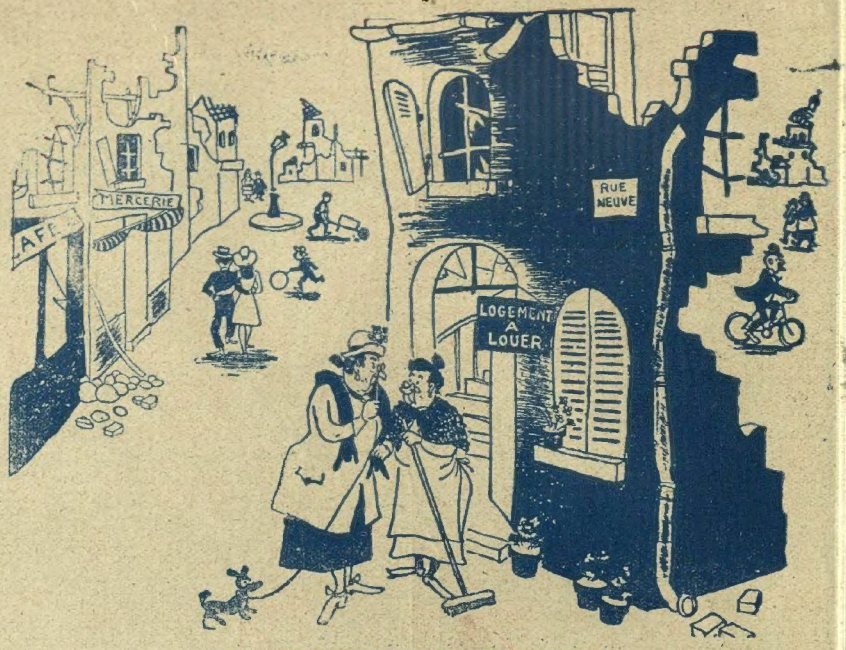

BOMBARDIMANLAR KARŞISINDA..

Kiracı — Konturatı senelik mi yapacağız..
Ev sahibi — Hayır saatlik !..

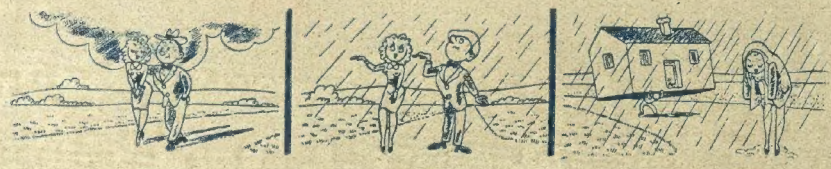

FEDAKÂR ÂŞIK !...

AŞK MAHKÛMU

Gardiyan — Demek sevgilini hâlâ unutamadın !

— Arkadaşlarından geri kalmamak için daha çok çalışmalısın !..

— Gayret ederim efendim, ben daha yeni geldim...

— Boşuna zahmet etme.. Patron sevgilisile dün lokantada yemek yedi.

Sene 3 : Cilt 5 No. 121 FIYATI 10 KURUŞ. Persembe 25 Şubat 1943

SAHİBİ :
A. CEMAL ERKSAN
İdarehane:
İstanbul Ankara Caddesi No. : 71
2 nci kat Hususi Daire
Telefon : 21649
Telgraf adresi : İstanbul Şaka
Posta kutusu : 364

Şaka

ABONE ŞARTLARI
Türkiye için
Seneliği 500, Altı aylığı 250,
Üç aylığı 130 kuruştur.
Yabancı memleketlere Seneliği
600, Altı aylığı 300 kuruştur.

✲ HER HAFTA PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR EDEBİ MİZAH GAZETESİ ✲

TREN KAZALARI ÇOĞALIYOR..

— Bir kazaya uğramandan korkuyorum..

— Hiç korkma birader, doğru vilâyet merkezine gidiyorum!..

MEYVA PAHALILIĞI KARŞISINDA:

— Portakal kaça?..

— Yirmi beş kuruş!.

— Beş kuruş vereyim de biraz koklatıver!.

SEÇİM HAZIRLIKLARI

BİLMEM farkında mısınız ?. Mebus seçiminin yaklaştığı şu günlerde ortalığın hali bir başkalaştı. Tanıdığım birçok kimseleri âdeta tanıyamaz oldum. Öyle değiştiler, öyle değiştiler ki...

Babıâlinin alt başından başlıyarak nefes nefese yokuşu çıkarken gözüme çarpanlarla kulağıma gelenleri kaydediverdim, bakın neler oluyor :

— İşte yukarıdan aşağı iki kişi iniyor. Aman Yarabbi !. Birini tanıyacağım amma... Hah buldum.. Geçen hafta, Emlâk Bankasında maaş cüzdanımı kırdırırken gördüğüm bir mütekait.. Yeni tâbirile emekli... Fakat tanıyabilene aşkolsun.. Ayağında beli bükülmemiş bir çift pabuç.. Çizgili pantalon, yakası kadife siyah güvey tıraşı... Pudrası üstünde, çiçeği burnunda.. Yanımdan geçerken konuşuyorlardı :

— Demek nazmetliğini koydun?..

— Ne münasebet canım.. Emekliye çıktıktan sonra biraz dinlenecektim. Fakat sağ olsun arkadaşlar rahat vermiyorlar ki... Haberim olmadan bizim adımızı da yazıvermişler...

●

BİRKAÇ adım daha ilerleyince dalgınlığile meşhur bir şairimizle karşılaştım :

— Vay birader.. Nereden böyle?..

Soğuk bir selâm. Acaba bizim ihtiyar meslekdaş bunadı mı ?..

— Yahu, üstadım beni tanımadın mı ?..

— Tanımaz olur muyum canım... Yalnız, biraz meşgulüm de...

— Ne meşguliyeti ?..

— Her meşguliyet sizlere söylenir mi sanki...

— Aman üstadım, demek ser bizden değilsin..

O sırada yanıma gelen bir arkadaş beni ikaz etti :

— Ne yapıyorsun yahu, ne diye senli benli konuşuyorsun ?.

— Neye ?..

— Kıyafetinden de anlamadın mı ?. Mebusluk peşinde !...

●

GAZETEYE girdim. Fotoğrafçı, yazı işleri odasında, birini oturtmuş resmini çekiyor. Bu birini çok iyi tanırım. Beni görünce güldü :

— Malûm ya.. dedi, namzetliğimizi koyduk.

— Ne namzetliği yahu ?..

— Canım, tecahül etme.. Mebus namzetliği işte..

Ha.. Şu mesele.. Heybetli bir resim çıkartılacak..

Hazret akşam eve dönünce, karısile arasında aşağı yukarı şöyle bir muhavere :

— Söyle bakalım şimdi, hesap ver.. Bu resimler ne için ve kimin için..

— Biliyorsun ya karıcığım. namzedim..

— Namzedin için mi ?.. Senin namzedin de kim oluyormuş ?..

— Benim namzedim değil, ben kendim namzet oldum..

— Senin namzet olmak ne haddine be adam.. Yine kimbilir ne dalavere çeviriyorsun !.. Bak sana şimdiden söylüyorum, eğer sonunda bir kadın parmağı çıkarsa vay geldi başına... Ayağını denk al ha...

●

SOKAKTA, gençten iki kadın konuşuyor :

— Nihayet benim de bir namzedim var...

— Mebus namzedi mi ?..

— Hayır canım.. Koca namzedi!..

●

— Sen de ikinci seçmen misin ?..

— Ne münasebet.. Ben birinci seçmenim, birinci !.. Benden iyi adam seçen yoktur bu dünyada !. İkinci seçmenleri bile ben seçiyorum...

●

MES'UT bir karı koca arasında da şöyle bir konuşmıya şahit oldum :

— Sen namzetliğini neye koymadın ?.

— Çünkü ben seçilmek istemiyorum ?.

— Neden o ?..

— Yalnız senin tarafından seçilmek isterim de ondan...

— Bari git reyini kullan..

— Onu da kullandım !.

— Ne zaman ?.

— Seninle evlendiğim zaman karıcığım !....

Şakacı

●

TEBRİK

— Nişanlanmışsın tebrik ederim..

— Nişanlanmıştım amma, şimdi nişanım bozuldu.

— Öyle ise yine tebrik ederim.

SAHTE FAKİRLER..

Yazan:
NECDET RÜŞTÜ

Hâlâ gözü vardır Mişon'un simü zerinde,
Lâkin bırakır hepsini hini seferinde.

Onlar ki züğürdüz diye ilân ediyorlar,
Bin türlü sefahet görünür hanelerinde.

Yok akçe deyip vergiyi asla ödemezler,
Varken koca servetleri milyon değerinde.

Ver borcu dedik, ey Salamon; Aşkale müthiş;
Vermezse eğer yollanacaktır pederin de.

Antakya'da onlar tutulur bazı kaçarken,
Altınları hep ister aşırmak kemerinde.

Biz yurdu asırlarca gözettik kanımızla,
Dükkânlarının kaldı bu Baylar siperinde.

Hep mertçe göğüs gerdi bütün buhrana millet,
Erzak duruyor onların el'an kilerinde.

Yaz günleri ayrılmadı onlar Adalar'dan:
Köşkler tutarak zevkle yaşarlardı serinde.

Mehtapta o Baylar sürü halinde çıkardı,
Çamlıklara merkeplerin atlas eğerinde.

Gündüz kadın, erkek dolaşırlardı plâjda,
Oynarlar efendim bu sefer kum üzerinde.

Ellerde kürek sahte fakirler işe başlar,
Kop dağlarının sisli, karanlık seherinde.

Onlar aşırır, har vurup harman savururdu,
«Ol saltanatın yeller eser şimdi yerinde.»

HAFTANIN DEDİKODULARI

Romanyaya paçavra satıyoruz (Gazeteler-

— Romanyaya paçavra ihraç ediyormuşuz..
— Bari içindekilerle beraber ihraç etsek de şu dertten kurtulsak!..

KİTAP SERGİSİNDE:

— Acaip.. serginin açıldığı günkü kalabalık nerede, şimdiki nerede!..
— Tabiî bayım, o gün büfe vardı..

MİSAFİRSEVERLİK

Anne — Çocuğum kapı çalınıyor, git aç.. Şayet komşular geldiyse annem evde yok de e mi..

Çocuk — Peki anne.. Şayet gelenler benim arkadaşım ise bu sefer de sen benim evde olmadığımı söyle..

KULAĞINIZA KÜPE OLSUN

1 — Kadını sevin, fakat âşık olmayın !

2 — Kadının sizi fazla sevmesine meydan vermeyin !.

3 — Kendinize hayat arkadaşı olarak seçeceğiniz kadının güzel olmamasına dikkat ediniz !.

GÖRMEMİŞ

— Çetin, büfenin üzerinde iki elma vardı, nasıl oldu da bir tane kaldı ?

— Onu görmedim de ondan anne !.

RÜYA BU..

— Dün gece bir rüya gördüm. Bana yüz lira borç vermişsin..

— Ehemmiyeti yok.. Paralı olduğun zaman iade edersin..

— Neclâ kabul gününü kaldırmış..
— Tabiî, kabul edecek kimsesi kalmadı ki... evlendi.

BEYOĞLUNDA

— Affedersiniz bay polis, şu adam demindenberi beni takip ediyor. Kürkçüler, kuyumcular kapandığı için kendimi kurtaracak bir yer bulamadım..

EVLENME ŞARTLARI

Kayın valide, delikanlıyı karşısına aldı :

— Oğlum, Neclâyı istiyorsun amma, bizim şartlarımızı kabul edecek misin ?.

— Ne gibi şartlar ?.

— Bizim eve damat olacak adam, dikiş, ütü, çamaşır yıkamasını, yemek pişirmesini bilmeli..

— Fakat bunları bilmeğe neden lüzum var ?.

— Çünkü Neclâ bunların hiçbirini bilmez de ondan...

●

— Dün sizden bir çift eldiven almıştım, tamam iki sene kullanabileceğimi söylemiştiniz

— Hayır kayboldu !.

— Yırtıldı mı ?.

DİYORLARKİ...

Gülen kadınla ağlıyan kadın arasında hiç fark yoktur : İkisi de avlar.

●

Kadın gürültülü şeylerden hoşlanır : Kahkaha gibi, alkış gibi...

●

Kadın hastalıkları pek çoktur, fakat bir tek ilâcı vardır : Para...

●

Erkeğin gözlerini boyamak istiyen kadın, evvelâ kendi gözlerini boyar.

●

Erkek görmek için ayağa kalkar, kadın görünmek için..

●

Kadın başağrısı gibidir : Umulmadık bir zamanda tepenize çıkar.

●

Kadın kedi gibidir : Okşadıkça yüz bulur.

●

Kadın biftek gibidir : Dövdükçe yumuşar.

●

Kadın şarap gibidir : Mayası kuvvetli olan eskidikçe kıymet kazanır.

●

Kadın davul gibidir : Uzaktan daha çok sevilir.

Sevişirken kusurlar meziyet görünür. Ayrılınca bütün meziyetler kusur olur.

●

İnsanlar aşktan bahsederken yalan söylemeği öğrenirler.

●

Aşktan firar, hücum demektir.

●

NE DEMELİ?..

Bay ile bayan şapkacının çıkardığı bütün şapkaları muayeneden geçirdiler. Bay bunlardan birini beğendi :

— Fena değil, dedi bu sana ·k yakıştı.

— A.. Onu istemem.. Hiç kimsenin başında görmedim.

— Peki.. Şu uzun tüylüsü le fena durmuyor..

— Aman ne diyorsun, şimdi herkes bunu giyiyor..

— !!!...

●

— Garson, bu ne pis bira böyle..

— Hayır bayım, biramıza diyecek yoktur amma bardak pis..

GAZETEYE İLÂN VEREREK KOCA ARIYAN KIZLAR ÇOĞALIYOR

— Seni körolası herif seni.. sabahtanberi gazeteden başını kaldırdığın yok.. benden ne çabuk bıktın!..

HİKAYE

ÖLÜR MÜSÜN !.. ÖLDÜRÜR MÜSÜN !..

Yazan : **CEMİL CAHİT**

Evliyseniz bilirsiniz.. Evli değilseniz siz de elbette bir gün öğreneceksinizdir.. Cicim aylarından sonra karı, kocasına ne zaman sokulsa ucunda muhakkak kocanın güç başarabileceği bir iş sezmeli!. Ekseriya para işi...

O akşam karımı, lüzumundan fazla cana yakın, aşırı derecede sokulgan görünce, kafamın bütün alârm zilleri çalmıya başladı...

Dikkat ! Dikkat !..

İster istemez, cüzdanda kalan son param gözümün önünde bir geçit resmi yaptı.. Bu hücumdan kaçınma imkânlarını araştırdım. Hastalık mı bahane etsem acaba ?. Gripten kalkalı daha iki gün oldu. Uzak, yakın akrabalardan da ölen filân yok ki, bir keder bahanesile yüzüm asılsın... Büroda canımın bir şeye sıkıldığından dem vuramam. Çünkü bu silâhı kullana kullana adamakıllı eskittik.

Çaresiz, teslim oldum.

— Kocacığım !

— Efendim ?!

— Beni hâlâ seviyor musun ?..

— Tabii değil mi ya şekerim..

Anlaşılıyordu, ki bir şeyler istiyecek.. Akla gelebilir ki istediğini yapmayıverirsin ! Bunu düşüneniz varsa herhalde bekârdır. Tecrübe ile biliyorum. İnsan, karısının istediğini hemen yapmaz da masraftan kaçınırsa, ekseriya daha büyük masraflara giriyor. Biraz gözyaşı, bir parça hıçkırık, fırlatılıp parçalanan bir iki bardak, tabakla iş bitse ne âlâ ?..

Karım biraz evvelki sualile, şimdi söyliyeceği arasını bir parça açmak için olacak.. Yarım dakika kadar sustu. Sonra :

— Canım !. dedi. Bana bir iyilik yapmak ister misin ?..

Soran gözlerle yüzüne baktım :

— Hımmm !. Ne gibi ?..

— Bilsen ne kadar sevineceğim ! dedi. Beni sevindirmek istersin tabii ?.

Acı acı yutkundum :

— Tabii değil mi ya ? Elbette..

Kadın kafası, başka türlü işliyor vesselâm. Hemen daima, aklımızdakini siz söylemeden evvel anlayıp, gûya sizden tarafa çıkarak kendilerine acındırmanın yolunu biliyorlar.. Benimki de :

— Hımm !. diyor, biliyorum. Bana böyle söylüyorsun amma içinden yine «ne müsrif kadın !» diye homur homur homurdanıyorsundur.. Aklında, fikrinde hep para...

— Yok canım !. dedim. Ne münasebet !.

Yılıştı :

— Teşekkür ederim kocacığım !. Yarın öğleden sonra büro tatil değil mi ? Öyleyse bana şey arayıver..

— Ne ?.

— Şöyle iki parmak eninde çivit mavisi bir kordele.. Fakat üzerinde beyaz yapraklı ve sarı göbekli papatyalar işli olacak.. Bulursan bir metre alacaksın.. Sonra daha sertçe ilâve etti :

— Bu kadarcık bir zahmeti de benden esirgemezsin sanırım.. Ne olacak.. Yarım saatlik bir iş..

— Tabii, tabii !. diye savuşturdum.. Yarın ararım..

***

Dairede öğleye doğru arkadaşlar etrafımı aldı :

— Haydi Cemil !. Bahçelide tavlaya gel bakalım !.

Hava güzeldi. Doğrusu Bahçelide bir tavlayı benim de canım çok çekiyordu.

— Benim yarım saat kadar işim var !. dedim. Siz gidin, bensiz başlayın ! Ben de gelirim arkadan..

Ve öğle yemeğini yer yemez bir tramvaya atlıyarak Beyoğluna çıktım..

İlk gittiğim dükkânda çivit mavisi, papatyalı kordele yoktu. İkincisinde hakeza. Fakat:

— Komşuda vardır herhalde ! dediler.

Komşuda da yoktu, onun komşusunda da ve onun komşusunda da...

Yarım saat süreceğini sandığım araştırma, iki buçuk saatten fazla sürdü. Beyoğlunda uğramadığım dükkân, girmediğim pasaj, sormadığım yer kalmamıştı. Bir de İstanbul tarafını araştırmıya karar verdiğim zaman yorgunluktan tabanlarım sızlıyordu..

Sultanhamamı, Mahmutpaşa, Sirkeci ve bütün tuhafiyeci toplantılarını tavaf ettim..

Yok, yok, yok..

Bu mel'un kordeleyi hiçbir yerde bulmak kabil olmadı. Saat altı buçukta apartımanın merdivenlerini dinlene dinlene, yorgun argın çıktım, kapının zilini zor buldum.. Kendimi antredeki kanapeye atmışım...

Karım, karşımda gülüyordu :

— Getirdin mi kordeleyi ?.

— Neden kardeşini itip kakıyorsun?.

— Ne yapayım babacığım, bana tramvaycılık oynıyalım dedi.

Zorla cevap verdim :

— Hayır !.

— Sana tarif ettiğim dükkânların hepsine uğradın mı?

Yavaş yavaş tepem atıyordu :

— Gittim ! dedim. Ne Beyoğlunda, ne de İstanbulda gidip sormadığım yer kalmadı.. İstanbul kazan ben kepçe oldum. Daireden çıktıktanberi geziyorum, yok, yok...

Karımın yüzünün asılacağını umuyordum. Fakat öyle olmadı. Sevinçle zıpladı :

— Sahi mi? Yok demek ha?.

Afallamıştım :

— Yok vallahi !.

Diye alnımın terini sildim..

Şappadak alnımdan öptü :

— Aman ne iyi !. Ne iyi !. Demek hiçbir yerde yokmuş..

— Bulamadığıma sevindin mi ?..

Karım âdeta çocuk gibi seviniyordu :

— Öyleyse doğruymuş !. dedi.

— Ne doğruymuş ?.

— Canım benim terziye bir rop yaptırıyorum ya.. Beline bir garnitür koymak meselesi ortaya çıkınca çivit mavisi renkte bir kordele üzerinde sarı papatyalı bir garnitür almasını söylemiştim.. Bir de provaya gittim ki, başka bir şey koymuş..

— Eyyy ?.

— Eysi bu işte !. Yemin billâh etti, İstanbulu allak bullak ettim, bulamadım diye.. Ben de bir kere sana arattırdım ki, bakalım sahi mi söylemiş, anlıyayım..

Kan beynime fırlamış olacak.. Karım :

— Ne kızıyorsun ayol ?. dedi. Her zaman terzimi gözün tutmazdı. Sen de anla işte.. Bak, ne doğru sözlü kadın !

Cemil Cahit Cem

— İşittin mi, şehrimizde çöp istasyonları kuruluyormuş!.
— Ne hacet bayım, şimdi her evin önü bir istasyon...

ARABACININ KEYFİ

Benzin kıtlığında eski arabalar, yine şehrin bütün sokaklarını doldurmıya başladı. Şimdi arabacılar şoförlerden hınç alıyorlar, onlarla sinsi, sinsi alay ediyorlar.

Geçen gün Sultan Ahmet parkının önüne bozuk bir taksiyi çekmişler, tamire uğraşıyorlardı. Şoför yaya kaldırımına yedek parçaları sıralamış, kan ter içinde bozulan kısmı araştırıyor, makinenin ötesini berisini karıştırıp duruyordu. Bu sırada Divanyolundan gelen tek atlı bir araba, bozuk otomobilin yanında durdu. Arabacı, kâh sıkıntı içinde çırpınan şoförü, kâh çarpılmış bir halde duran otomobili bir komedi seyredermiş gibi zevkle seyrediyor, kıs, kıs gülüyordu.

Öfkeden çatacak yer arıyan şoför bağırdı :

— Orada ne bekleyip duruyorsun be.. Haydi çek arabanı..

Arabacı çok hoşlandığı bu manzaradan gözünü ayırmıyarak cevap verdi :

— Aman oğlum, pek hoşuma gitti.. Ne olur müsaade et te bir parça daha seyredeyim..

Hayat düşünenler için bir komedi, hissedenler için bir faciadır.

Gülmediğimiz günler yaşanmamış demektir.

Dünyada insanların en bedbahtı, talisizliğe tahammül etmesini bilmiyenlerdir.

Yalan söyliyenler, bu yalanı hatırlarında tutmasını bilmelidirler.

Yarın, tembellerin çalışacağı ve delilerin akıllanacağı gündür.

NE DEMELİ?.

Göz doktoru hastasını inceden inceye muayene etti, sonra :

— Vallahi bir şey göremiyorum dedi.

Hasta şaşaladı :

— Tuhaf değil mi ?. Ben de bir şey göremediğim için size gelmiştim.

— 14 —

— Siz mühim demediniz mi idi?.. Lâtife ediyorum.. izinli.. Fakat neye bu kadar alâkanızı çekyor?..

— Hiç.. sizi kapı açar görmedim de..

— Ya... Bense, bazı erkeklerin hizmetçi milletine karşı zâfı vardır da ondan diye düşünmüştüm..

— Rica ederim, bana hakaret ediyorsunuz...

— Ne ise.. kusura bakmayın. Gelir gelmez başlamıyalım. Çiçeklerinize teşekkürler.. çok zarifsiniz doğrusu..

— Yine mi alay?.

— Hayır canım.. buyurun oturun..

Salona geçtiler. Müjgân gece mavisi ve kadifemsi bir tuvalet giymişti.. hizmetçisi olmadığı halde tuvalet..

— Elbiseme mi bakıyorsunuz..

— Birini bekliyorsunuz galiba..

— Hem evet hem hayır..

— Anladım.. bekliyordunuz; fakat bu ben değildim..

— Ne kadar zekisiniz.. Ahmet Bey gelecek de... Ricam meselenizi derhal anlatıp bugünlük beni yalnız bırakmanızdır...

— Ha.. şu mesele...

Faik saatine baktı: dörde bir var..

— Şimdi nerede ise gelir...

— Yok canım.. o kadar da erken değil...

— Pek âlâ...

— Gelelim meseleye...

Faik az daha, «henüz o ehemmiyetli meseleyi uyduramadım» diyecekti. Kendini güç tuttu. Tam ne yalan atayın diye kıvranırken, telefon çaldı. Bu her halde İclâl olacaktı..

— Bir dakika.. her ne kadar sizi dinlemek için sabırsızlanıyorsam da.. bu berbat telefon.. malûm ya...

Genç adamın hayran bakışları altında, Müjgân salınarak içeri geçti.. Sesi salona kadar geliyordu. Şakrak ve berrak bir ses..

— İclâl mi?. Ne İclâli.. Bu isimde bir tanıdığım yok..

— ...

— Nasıl zararı yok.. kim olduğunu bilmediğim kimselerin sözüne nasıl inanırmışım...

— Ya... Demek daktilosusunuz.. peki amma, bunu ne diye bir sırmış gibi tereddütle söylüyorsunuz?..

— ...

— Nereye gittğini söylemedi mi?.. Garip şey doğrusu.. o halde siz daktilosu değilsiniz.

— ...

— Bunu bilmiyecek ne var.. daktilolardan bir şey saklanmaz..

Telefon konuşması kesildi. Müjgân tekrar göründü; fakat güzel yüzü hiddetten ateş gibi yanarak.. yüzünün bu tabiî kırmızılığı kirpiklerine ve gözkapaklarına sürdüğü boya ile harikulâde bir tezat yaparak dudaklarının ateş rengini büsbütün meydana çıkarıyordu.

Müjgânda avı elinden alınmak istenen yırtıcı bir dişi kuş hali vardı. Geldi ve dimdik Faikın karşısında durdu. Büyülü gözleri genç adamı suallerle kamçılıyordu.. sanki bütün bu olan bitenin mes'ulü o imiş gibi...

Faik, o kadar şaşkın, bu iri ve taze güzelliğin karşısında o kadar kendinden geçmişti ki, aklını başına toplıyabilmesi için Müjgânın kendisine keskin bir sesle, emretmesi lâzımgeldi:

— Söyle...

Ve Faik bülbül gibi söyledi:

— İşte bahsedeceğim mühim mesele bu... Ahmet Paracan bir daktilo edindi.

— Güzel mi?.

— !...

— Ne susuyorsun?. Güzel mi diyorum!..

— Şey.. Paracan sadece daktilo makinesile yazı yazan bir kadın tuttu... Pek öyle güzel falan değil.. ne münasebet.. güzellikle zerre kadar alâkası yok.. yok efendim.. çirkin, godobet, Allahın belâsı bir şey.. doğrusu ben bir daktilo alacak olsam...

Müjgân hiddetini yenerek koltuğa oturdu. Sedef gibi parlak ve muntazam dişlerini göstere göstere gülüyordu. Biraz sonra bu gülüşü asabî kahkahalar halini aldı.

— Siz ne kadar korkaksınız Faik Bey.. mükemmel bir koca olurdunuz doğrusu.. İdeal bir koca.. maamafih boşuna telâş ediyorsunuz siz... Benim Paracanı kıskanacağımı mı sandınız?. Ben Paracanı ilik-lerine kadar tanıdım.. bir kadınla başbaşa kalmağa dahi korkar.. zira, beni bilir...

— Tamamile hakkınız var...

— Gördünüz mü ya?. Şimdi görüşebiliriz..

— İmkânı yok...

— Bende görüşecek takat kalmadı...

— Hani ya mühim meseleniz...

— Ah.. Müjgân... O yalandı.. zira, bu daktilo hikâyesi katiyen ehemmiyetli değil.. hattâ onu ben Ahmet Beye tavsiye ettim.. işleri bir Yahudinin elinde kalmasın diye..

— Ve tabiî sizin elinize geçsin diye.. değil mi?..

— Siz korkunç bir kadınsınız..

— Estağfirullah.. daha ömrümde bu tarzda bir iltifata uğramamıştım... Demek Ahmedin bu gece gelmiyeceğini biliyordunuz.

— Evet...

— O halde nereye gittiğini de bilirsiniz...

— Tabii.. bazı tüccar arkadaşlarile buluşacak... Berabe yemek yiyecekler...

— Yeni bir iş mi yaptı?.

— Evet.. yeni ve hayli kazançlı.

— Ya.. kürk meselesi mi?.

— Hem kürk, hem küsbe hem nal çivisi...

— Hepsi de hayvanlara ait.

— İyi dikkat ettiniz...

— Ne ise.. ben acısını çıkarmasını bilirim bu ihmalin..

— İhmal mi?. Ne haddine. zavallının bu kararı telefonla bana söylerken girdiği halleri bir görseydiniz... Maamafih ben kendi hesabıma Ahmet Parasanın bu kabil toplantılarına memnun olurum..

— Neden?.

—Anlamaz görünüyorsunuz, o halde anlatayım.. Bir kere sizin için katiyen zararsız... Sonra, benim için son derece faydalı...

— Ne münasebet!..

— Elbette.. çünkü sizi seviyorum...

— Bu sözlerinizi bilirim. Faik Bey.. arkasından, tehdit, ortaklık teklifleri yağar.. geçen günkü sözlerinizi unuttum mu sanıyorsunuz ?.. Sizin sevginizin ne çeşit bir sevgi olduğunu mükemmelen öğrendim..

— Siz vallahi beni öldüreceksiniz..

Müjgân içini çekti:

— Keşke öyle bir şey olsa.. siz de kurtulurdunuz ben de..

— Niçin canım?.. Daha genciz.. ve yaşamak hakkımızdır.

Müjgân, Faikten sonra aldığı kararları hatırladı.

Ve Faik'i ne yapıp yapıp iyice kendisine bağlamanın lüzumuna bir kere daha inandı. Yolun yarısı başarılmış sayılırdı. Müjgân gibi bir kadının isteyip de muvaffak olmamasına imkân mı var ?.. Bahusus, ciddî surette ona bağlandığını artık kendinden saklıyamıyan Faik için...

Konuşmalarının mütebakisi tam bir birleşmiye doğru atılan kat'î adımlardan ibaret oldu. Ve, aradan bir müddet geçince manzara hayli değişti. Nihayet, Faik ne olduğunu bilemez bir halde, salonu terkettiklerini gördü. Girdikleri odayı o, ilk defa görüyordu.

.....

XIV

Kâtip ve detektif muavini (evet, kendi kendine, âdeta bir nevi gurur ihtiyacile böyle bir ünvan vermişti).

Hüsnü ayaklarının ucuna basarak enstitünün merdivenlerinden çıktı ve camlı kapıdan girdi. Ortalıkta hiç ses seda yoktu : «Besbelli derste olacaklar» diye düşündü. Fakat tam bir koridoru dönerken iri bir gençle burun buruna geldi.

— Ah, pardon...

— Mil pardon mösyö...

Geçtiler. Fakat birdenbire Hüsün geri dönerek seslendi :

— Buyurun...

— Af buyurun.. Zatâliniz burada talebe misiniz ?.

— Yes sör !. Ne olacak...

— Birini arıyordum da...

— Kimi ?..

— Bayım, bayım...

— Devam edecek —

Geçen sayıdaki bulmacamızın halli :

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	N	A	M	I	K	K	E	M	A	L
2	O	•	•	Z	A	A	F	•	•	i
3	R	•	R	O	M	M	E	L	•	M
4	M	A	A	•	E	P	•	E	S	O
5	A	S	K	E	R	•	A	Y	A	N
6	N	A	K	Z	•	i	B	L	i	S
7	D	N	A	•	A	K	•	A	R	I
8	i	•	S	i	L	M	E	K	•	K
9	Y	•	•	S	A	A	T	•	•	A
10	A	R	S	E	N	L	ü	P	E	N

ROMANIN
SESİNİ DİNLEYİNİZ !

Günlük yayım

Türk Saati	M.	Fréquence Kc-s.	İstasyon
Türkçe neşriyat			
20.10	25.10	11950	2 Ro 22
20.10	31.15	9630	2 Ro 3
20.10	41.55	7220	2 Ro 11
22.45	29.04	10330	2 Ro 19
22.45	31.15	9630	2 Ro 3
22.45	221.1	1357	Orta dalga
22.45	263.2	1140	» »
Fransızca neşriyat			
10.10	25.10	11950	2 Ro 22
10.10	41.55	7220	2 Ro 11
17.50	25.10	11950	2 Ro 22
17.50	41.55	7220	2 Ro 11
19.30	25.10	11950	2 Ro 22
19.30	41.55	7220	2 Ro 11
20.00	29.04	10330	2 Ro 19
20.00	31.15	9630	2 Ro 3
23.20	25.10	11950	2 Ro 26
23.20	29.04	10330	2 Ro 19
23.20	41.55	7220	2 Ro 11
1.45	25.10	11950	2 Ro 26
1.45	29.04	10330	2 Ro 19
1.45	30.74	9760	2 Ro 18
1.45	41.55	7220	2 Ro 11
1.45	47.62	6300	2 Ro 23

E. I. A. R. CENTRO RADIO IMPERIALE

GRİPİN

BAŞ, DİŞ, NEZLE, GRİP Nevralji, kırıklık romatizma ve bütün ağrılarınızı derhal keser. icabında üç kaşe alabilirsiniz.

Taklitlerinden sakınınız.

ADEMİ İKTİDAR VE BELGEVŞEKLİĞİNE KARŞI

FORTOBİN

S. ve İ. MUAVENET VEKÂLETİNİN RUHSATINI HAİZDİR

HER ECZANEDE BULUNUR POSTA KUTUSU 228

REÇETE İLE SATILIR

TARİHTEN ÇİZGİLER

DADI HANIM TÜNELE İLK DEFA BİNİYOR..

— Aman Allahım, ölmeden yerin altına mı gireceğim... Ç[illegible]klar, [illegible] işten vazgeçin, köstebek yuvası gibi karanlık yerlere beni sokmayın...

— A dadıcığım korkacak ne var, buradan girip öte yandan çıkacağız.. Biz kaç defa geçtik.. Hem bak Müsyü'er bize bakıyorlar, ayıptır.

— Allahım, sen bize hayırlı yolculuklar ihsan et de selâmete çıkar...

DEVA
KAŞELERİ
Baş, Diş, Nezle, Grip, Romatizm
ve bütün ağrıları derhal keser.
Sıhhiye Vekâletinin ruhsatını haizdir. İCABINDA
GÜNDE 3 KAŞE ALINACAK

Umumî Neşriyat Müdürü: Emin Uzman. Basıldığı yer: Ahmet Sait Matbaası.